

(Данас, 02.11.2009)

„Код нас лошој савести места нема“

Миодраг Станисављевић

Шта се може видети на фотографији која, уз упадљив наслов „ПЛАВШИЋ: Осећам се слободном“, заузима више од половине насловне стране листа Данас (среда, 28. октобар): добродржећа госпођа поодмаклих година, одевена у раскошну бунду, с вероватно нетом скинутим наочарима са фотогреј стаклима, како би њен сусрет с „ближњима“, тачније, себи сличнима, био што приснији, с масивним дрвеним крстом какав обично преко грубога платна носе младе искушенице, а као знак скромности и чисте оданости Богу; она грчевито држи за руку некаквог џина-заштитника, чији осмех одаје глупу самоувереност; позадина мутна, са случајним, или „случајним“ пролазницима, тек боље је не видети им лица. Та госпођа, као што и наслов упадљиво саопштава, јесте ПЛАВШИЋ, Биљана Плавшић, „бивша председница Републике Српске“, а пре тога (то лист не наводи), а по њеним сопственим речима, „најрадикалнија од свих“ чланова једног „злочиначког удружења“ (то ја кажем) из чијих је злодела настала она „закарпатска кнежевина из холивудских филмова“ на чијем је челу сада горе описани џин-заштитник. Екипа Данаса, која, дакле, не потписује личним именима овај прилог, описује (описује нама, читаоцима Данаса) њен долазак „авионом типа ‘цесна’“, даје тачно време њеног спуштања на аеродром (14 часова), говори да ју је дочекао премијер Републике Српске, дакле премијер једне стране државе (и даље је реч о џину-заштитнику), који јој жели брз опоравак од „неправде која јој је учињења“ и позива се на некакву „Божију правду“ која зна да награди праведника (нарочито, рекла бих, „праведнике“ Плавшићкиног кова). Иста, пак, не нашавши у авиону „праве речи“, упркос упорном „смишљању“, обећава да ће се „ускоро обратити јавности“. Пре тога ће, додуше, ходочастити у места за која је везују само пријатне успомене: посетиће Бањалуку, посетиће Бијељину (вероватно да би, после толико година, видела шта је још остало од онога „шта је Аркан направио у Бијељини“, Аркан, тај „српски херој“, тај „прави Србин“, тај „човјек каквог требамо“).

У страху да ће „екипа Данаса“, без довољно знања, а све у хитњи да што пре стане у ред како би чула речи тог новог Заратустре, направити грешке због којих ће се кад-тад кајати, упућујем је на сајт www.e-novine.com, где ће наћи све оно што је Б. П. „смишљала“

и тако „смишљено“ спроводила у дело за свог вакта.

Ево неколико примера за читаоце Данаса:

„То је генетски деформисани материјал који је пригрлио Ислам. И сад са сваком наследином генерацијом тај ген постаје концентриран. Постаје све гори и гори, једноставно постаје изражајан и диктира њихов стил мишљења и понашања, који је укоријењен у њиховим генима.“ (Dixit биолог Б.П. о Муслиманима у Босни).

„Срби из Босне, посебно они који живе у пограничним регијама, имају развијену специјалну способност да осјете опасност по нацију и да развију механизме самозаштите. У мојој породици увијек је говорено да су Срби из Босне бољи од оних из Србије. Као биолог знам да је најбоља способност да се прилагоде и преживе код оних врста које живе одмах до других који су им претња. Тако да је одвојеност од других нација и природан и потребан феномен.“ (Питање како Б. П. измирује овај „дивљи“ политички дарвинизам са хришћанским учењем о једнакости свих бића пред Богом, за мене остаје без одговора. Као што не могу и не смем ни да замислим шта ће бити са Србима кад дође до њиховог „природног и потребног“ одвајања од оних „који су им претња“, наиме шта ће бити с њима кад нестане та њихова „специјална способност да осјете опасност“.)

„Ја бих највише волела да источну Босну очистимо, немојте да ме неко ухвати за реч, па да мисли да говорим о етничком чишћењу. Они су нам једну сасвим природну појаву подметнули под тај назив етничко чишћење и оквалификовали то као ратни злочин. Све и да задржимо 70 одсто територије нема ту мира. Ја њима, овако да кажем, не желим ништа добро. Али да ја будем мирна, морамо им дати нешто, да имају где себи да организују живот, да не би мене цело време узнемиравали. Тако ја схватам муслиманских 30 одсто.“ (Сребреница је дакле била цена госпођиног „мира“, њеног „схватања муслиманских 30 одсто“ и непобитан доказ да им „не жели ништа добро“.)

Што због свега реченог и из тога проистеклог та „праведница“ није добила вишедеценијску робију, треба захвалити само њеном лукавству: добровољно је отишла у Хаг да би пред Трибуналом признала мању кривицу и тако избегла казну за много крупније злочине који су јој стављени на душу. (Екипа Данаса, ту чињеницу, наравно, не помиње.)

Не могу да на крају ових прилога за „општу историју бешчашћа“ не наведем и речи које је Б. П. упутила својим сународницима. Могу бити корисне младима за њихов пут ка срећи, под условом да пронађу непријатеља.

„Срба има 12 милиона, нека их шест милиона погине. Опет ће она друга половина уживати у плодовима рада и борбе.“

А шта о „посети старе даме“ земљи чије је држављанство стекла „пре него што је оптужена за ратне злочине“, што ће рећи „у време Савезне Републике Југославије“ (том безбедном уточишту за све са потерница Суда за ратне злочине), мисли наша влада и шта ће мислити и чинити кад попусти пажња оних који би њену „благодатност“ могли „злоупотребити“, како би рекао министар Љајић, још не знамо. Треба је можда на време опоменути да не мора баш увек да „Из сваког бешчашћа полете и наше верзије“ (већ цитирани М. Станисављевић), које би и саме обавезно биле бешчасне.